

ตอนที่ 1

ช่วงสายวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง ที่หมู่บ้านขนาดเล็กแห่งหนึ่งทางตอนใต้ของมณฑลอันฮุย เฟิงหลี่เฉียน เด็กชายวัย 6 ขวบ เดินออกจากบ้านไปพร้อมกับแบกตะกร้าไม้ไผ่สานไว้บนหลัง เขาออกจากบ้านไปขายป่าท้ายหมู่บ้านเพื่อเก็บพืชผักป่า

เด็กชายเดินฝ่าลมหนาวที่พัดแรงโดยไม่ย่อท้อ เขาห่อตัวด้วยเสื้อผ้าฝ้ายกลางเก่ากลางใหม่ และใช้เศษผ้าพันที่ขาไปจนถึงเท้าเพื่อป้องกันลมหนาว ก่อนจะสวมรองเท้าสานจากฟางที่ชาวบ้านทั่วไปใส่กัน เขายังใช้ผ้าคลุมศีรษะและคอเอาไว้เพื่อป้องกันลมหนาวอีกชั้น และสวมหมวกสานป้องกันลม ก่อนออกจากบ้านเขานำอาหารกับน้ำติดตัวไปกินด้วย เพราะไม่รู้ว่าจะกลับมาตอนไหน

ในระหว่างที่เดินจากบ้านหลังเก่าของเขาออกไปนอกหมู่บ้าน ชาวบ้านที่ทำนาทำสวนแถวนั้น ก็ตะโกนทักทายเขา เช่น “เสี่ยวเฉียน แม่เป็นอย่างไรบ้าง” และ “วันนี้จะไปเก็บสมุนไพรอีกหรือ”

ใช่แล้ว แม่ของเฟิงหลี่เฉียนป่วยมานานเพราะทำงานหนัก นับตั้งแต่เธอให้กำเนิดลูกสาวคนสุดท้อง คือ เฟิงหลี่อิง ที่ตอนนี้อายุ 3 ขวบแล้ว เธอก็มีร่างกายอ่อนแอมาตลอด เพราะไม่ได้ดูแลร่างกายตัวเองให้ดี แม่ของเฟิงหลี่เฉียน คือ อันเพยจู เป็นแม่ม่ายที่ต้องเลี้ยงดูลูกสองคนเพียงลำพัง

แล้วพ่อของพวกเขาไปไหนนะหรือ

พ่อของเด็กทั้งสองคน คือ เฟิงหวังหย่ง เขาเป็นลูกชายของข้าราชการชั้นผู้น้อยที่อยู่เมืองอื่น เขาชอบการเรียนรู้หนังสือ จึงมุ่งมั่นตั้งใจเรียนเพื่อสอบเข้ารับราชการให้ได้ ในครั้งแรกนั้น เขาสามารถสอบผ่านเป็นบัณฑิตในระดับอำเภอได้ จากนั้นก็ใช้เวลาอีก 3 ปี เพื่อสอบเป็นบัณฑิตเชิงชื่อ หรือบัณฑิตในระดับมณฑลหรือระดับภูมิภาค ซึ่งจัดขึ้นทุก 3 ปี ณ เมืองหลวงของแต่ละมณฑล ในตอนนั้น เขาสามารถสอบผ่านได้เป็นจู้เหริน ด้วยอายุ 28 ปี

เพื่อเตรียมตัวเข้าสอบบัณฑิตต่อในระดับเมืองหลวงหรือระดับประเทศ หรือที่เรียกว่าฮู้ชื่อ เขาจะต้องเดินทางไปเรียนเพิ่มเติมในโรงเรียนที่เมืองหลวง และมีสนามสอบที่เมืองหลวงหนานจิง

หลังจากนั้น เฟิงหวังหย่ง ก็หายออกไปจากชีวิตของพวกเขา จดหมายล่าสุดที่ได้รับเมื่อ 3 ปีที่แล้ว บอกว่าเขาล้มเหลวในการสอบครั้งแรก และต้องการสอบครั้งที่สองในอีก 3 ปีต่อมา เขากำลังเตรียมตัวสอบอย่างเต็มที่ ต้องอยู่กินอย่างลำบาก เพื่อจ่ายเงินค่าเรียนและทำงานหาเงินไปด้วย จึงไม่สามารถเดินทางกลับมาได้ แต่เขาก็ไม่เคยส่งเงินกลับมาให้ภรรยาและลูก และหลังจากนั้นก็ขาดการติดต่อไปเลย

อันเฟยจู จึงต้องเลี้ยงดูลูกทั้งสองตามลำพัง ถึงเธอจะเป็นลูกสาวของนายอำเภอเล็กๆ แต่เธอก็ไม่มีญาติพี่น้องเหลืออีก เธอแต่งงานและย้ายมาอยู่ที่นี่กับสามี หลังจากนั้นพ่อของเธอก็เสียชีวิตจากการ

ช่วยเหลือชาวบ้านจากน้ำท่วม แม่ของเธอเสียชีวิตตามไปไม่นาน เพราะ
ตรอมใจ เธอมีเงินเก็บเพียงเล็กน้อยจากค่าสินสอด เมื่อสามีหายไป เธอ
ไม่สามารถออกตามหาได้ เพราะต้องเลี้ยงดูลูกที่ยังเล็ก และเธอก็ไม่รู้ว่
จะไปตามหาสามีได้ที่ไหน เธอจึงตัดสินใจเลี้ยงดูลูกเอง และพยายามลืม
สามีที่หายสาบสูญไป

เมื่อเพิงหลี่เฉิงได้ยินชาวบ้านทักทาย เขาก็ตอบกลับอย่าง
สุภาพว่า “ท่านแม่มีอาการดีขึ้นบ้างแล้ว” และ “ใช่แล้วท่านป้า วันนี้
ข้าจะไปเก็บสมุนไพรกับผักผลไม้มาให้แม่กับน้อง”

ทุกคนในหมู่บ้านนี้ รู้จักครอบครัวของเด็กชายดี พวกเขาย้ายมา
จากที่อื่นและใช้ชีวิตกันตามลำพัง ถ้าจะติดตามหาข่าวคราวของสามี
คงจะต้องเดินทางไปบ้านเกิดของเพิงหวังหย่ง ซึ่งอยู่ที่เสฉวน แต่ที่บ้าน
ของสามีก็ไม่ชอบอันเฟยจู่ เพราะเธอไม่มีเงิน และพ่อแม่ของเธอก็
เสียชีวิตไปแล้ว ทำให้พวกเขามองว่าเธอเป็นภาระและตัวถ่วงให้ลูกชาย
ของเขาที่มีอนาคตไกล

สิ่งที่ยังทำให้แม่ลูกเพิงยังพอจะมีความสุขได้ ก็คือ คนในหมู่บ้าน
นี้ปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นอย่างดีกับ ถึงแม้หมู่บ้านนี้จะอยู่ห่างไกลและ
ยากจน แต่คนในหมู่บ้านต่างก็ช่วยเหลือกัน และชาวหมู่บ้านนี้ก็ชอบแม่
ลูกเพิง โดยเฉพาะเด็กชายเพิงหลี่เฉิงที่เฉลียวฉลาดและรู้ความตั้งแต่
เด็ก พวกเขาหวังว่าเด็กชายจะสามารถเป็นจอหงวนหรือสอบเค่อจวี
เพื่อเป็นข้าราชการเหมือนกับพ่อของเขาได้ เด็กชายจะได้กลับมา

ทำงานที่นี้และช่วยพัฒนาหมู่บ้านให้เจริญกว่านี้ ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่
อยากคิดหวังอะไรจากพ่อเด็ก ๆ ที่หายสาบสูญไป ตอนนี้ก็ไม่รู้ว่าเขายัง
มีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตไปแล้วด้วย

เฟิงหลี่เฉิงเป็นเด็กตัวผอม ผิวขาว ใบหน้าสวยงาม และมี
ดวงตาสีดำที่ฉลาดล้ำลึก เขามีบุคลิกนิ่งสงบ สุภาพ แต่จะซุกซนเมื่ออยู่
กับคนที่สนิทเท่านั้น ตั้งแต่โตขึ้นและรู้ว่าพ่อไม่กลับมา เขาเปลี่ยนตัว
เองมาเป็นผู้ปกครองครอบครัว เพื่อดูแลแม่และน้อง อันเฟยจุเป็นผู้หญิงที่รู้
หนังสือ เธอจึงสอนหนังสือให้เขาตั้งแต่เด็ก และยังสอนการเขียนอักษร
จีนโดยใช้อุปกรณ์เครื่องเขียนที่สามีทิ้งเอาไว้ที่บ้าน เมื่อเด็กชายอายุได้
ห้าขวบ เธอยังกัดฟันส่งลูกชายไปเรียนกับบัณฑิตคนเดียวของหมู่บ้านที่
เปิดโรงเรียนสอนอยู่สำหรับเด็กในหมู่บ้านนี้และหมู่บ้านอื่น

เฟิงหลี่เฉิงเกิดในยุคของฮ่องเต้หย่งเล่อหรือจูตี้ ที่ขึ้น
ครองราชย์เป็นจักรพรรดิองค์ที่สามแห่งราชวงศ์หมิง ในยุคของฮ่องเต้ที่
ยิ่งใหญ่คนนี้ เขาเปลี่ยนกฎระเบียบใหม่มากมาย โดยเฉพาะการสอบ
เป็นบัณฑิต ที่นักศึกษาหรือนักเรียนจะต้องเข้าเรียนในโรงเรียนประจำ
อำเภอ จังหวัด มณฑล และเมืองหลวง จึงจะมีสิทธิ์เข้าสอบเค่อจู้ได้

แล้วบัณฑิตที่เป็นอาจารย์ในหมู่บ้านนี้เป็นใคร เขาเป็นบัณฑิตที่
สอบผ่านในระดับหงเซิงหรืออำเภอ ซึ่งเป็นการสอบขั้นต้นได้ และมี
ตำแหน่งเป็นเซิงหยวนหรือชีวนาย (บัณฑิตระดับอำเภอ) แต่เขาไม่
สามารถสอบผ่านในระดับที่สูงกว่าขึ้นไปได้อีก เขาจึงกลับมาเปิด

โรงเรียนสำหรับเด็กในหมู่บ้านแถบนี้ เพื่อเตรียมความรู้ให้กับเด็กที่
ต้องการจะสอบเค่อจวีในระดับอำเภอ ซึ่งเฟิงหลี่เฉิงเข้าเรียนที่นี่มาได้
เกือบสองปีแล้ว

เฟิงหลี่เฉิงเดินมาถึงชายป่าที่อยู่ห่างจากหมู่บ้านไปประมาณ 5-
6 ลี้ (3 กิโลเมตร) เพราะอายุยังน้อย ทำให้เขาต้องพักเหนื่อยเป็นระยะ
แต่ก็ไม่ทำให้เด็กชายท้อแท้แต่อย่างใด เพราะเขาต้องการยามารักษา
โรคให้แม่ และหาอาหารมาเลี้ยงแม่และน้องด้วย

เมื่อมาถึงป่าชายเขา ที่ตอนนี้ใบไม้เริ่มร่วงและเปลี่ยนสีเป็นสี
น้ำตาลแดง ทำให้ป่าโปร่งไม่รกทึบมาก เด็กชายมองเห็นต้นแอปเปิลที่
ยังมีลูกห้อยอยู่ เขาใช้ไม้ที่เตรียมมาสอยลูกแอปเปิลได้ 5-6 ลูก ที่เหลือ
ก็สูงเกินไป เด็กชายมองอย่างเสียตายแต่ก็ตัดใจ เดินเข้าไปในป่าเพื่อ
มองหาสิ่งอื่นต่อ

เด็กชายเห็นผักป่าและสมุนไพรที่เขาคิดว่ากินได้ แต่ก็ไม่แน่ใจ
เขาหยิบมันขึ้นมาดูและตัดสินใจไม่ได้ แต่แล้วเขาก็สะดุ้ง เมื่อได้ยินเสียง
ชายวัยกลางคนดังขึ้นมาจากด้านหลังว่า “ต้นนี้เป็นสมุนไพร ชื่อว่า ไป่จู
ช่วยรักษาโรคกระเพาะและม้ามได้”

ถึงเด็กชายจะตกใจ แต่ก็ยังรักษาการิริยาอาการได้ดี เขาเอียงคอ
มองชายวัย 50 -60 ปี ที่แต่งกายด้วยผ้าฝ้ายสีเทาเข้มและสวมหมวกผ้า
สีดำ

ชายชราเดินเข้ามาใกล้และมองเขาอย่างสนใจ “เด็กน้อย เหตุใดจึงมาที่นี่คนเดียว”

“ข้ามาจากหมู่บ้านใกล้เคียง นี่ขอรับ มาเก็บสมุนไพรให้แม่” เขาตอบ แต่ก็ยังไม่ยอมบอกชื่อ

ชายชรายิ้ม แหวตาของเขาอ่อนโยน “แม่ของเจ้าป่วยเป็นอะไรหรือ” เขารู้ว่าเด็กชายไม่มีเงินมากพอจะพาแม่ไปหาหมอ จึงมาเก็บยาสมุนไพรเพื่อไปรักษาเอง

เมื่อพูดถึงอาการป่วยของแม่ เฟิงหลี่เฉิงผวนคลายท่าทีระแวงลง และพูดด้วยสีหน้ากังวลว่า “หมอในหมู่บ้านเคยมาตรวจแล้วบอกว่าท่านแม่ทำงานหนัก และร่างกายไม่แข็งแรง”

“บอกอาการมา ข้าเป็นหมอ เพื่อจะช่วยเหลือ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เด็กชายดีใจมาก “ท่านแม่มักจะอ่อนเพลีย กินอาหารไม่ค่อยได้ บางครั้งท้องอืด ไอ และหายใจไม่สะดวกขอรับ ทำให้เหนื่อยง่าย”

ชายชรานิ่งไป สักพักก็พูดกับเด็กชายว่า “เจ้าพาข้าไปหาแม่ได้หรือไม่ ข้าจะตรวจอาการให้”

แหวตาของเด็กชายสลดลง “ถึงพาท่านไป พวกเราก็มไม่มีเงินมากพอจะรักษา แล้วท่านแม่ก็อาจจะไม่ยอมรักษาด้วย”

ชายชราหัวเราะเสียงดัง “เจ้าไม่ต้องกังวลไป ข้าไม่คิดเงินหรอก ตอนนี้ข้าไม่รักษาใครเหมือนเมื่อก่อนแล้ว แต่ข้ารู้สึกถูกชะตากับเจ้า จึงอยากจะช่วย”

เมื่อเห็นเด็กชายยังลังเล เขาก็รู้ว่าเด็กชายยังระแวงอยู่ ชายชรา จึงสอนเขาว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าคงจะเจอเรื่องไม่ดีมากมาย แต่เจ้าลองใช้สัญชาตญาณตัดสินใจดูสิว่า จะเชื่อใจคนแก่อย่างข้าได้หรือไม่”

จากนั้นก็ขอให้เด็กชายตัดสินใจเอง ที่จริงแล้วเฟิงหลี่เฉิงจู้รู้สึกไว้วางใจชายชรา เมื่อนึกถึงว่า บ้านของเขาเองก็ยากจน ไม่มีอะไรที่ชายชราจะอยากได้ และที่สำคัญ เขาสัมผัสได้ถึงความเมตตาจากชายชรา คนนี้ เด็กชายจึงพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้น ข้าต้องขอรบกวนท่านหมอบอกช่วยไปดูแลการให้ท่านแม่ด้วยนะขอรับ แต่..ท่านไม่คิดเงินแน่ะขอรับ” เด็กชายถามเบาๆ

ชายชราส่ายหน้า “ข้าบอกแล้วว่า จะรักษาให้โดยไม่คิดเงินสักเหวินเดียว แต่ขอเวลาข้าเก็บสมุนไพรบางอย่างก่อน แล้วเราค่อยเดินทางไปด้วยกันนะ” เด็กชายจึงรีบตกลงด้วยความดีใจ

จากนั้นพวกเขาก็เดินไปด้วยกัน ชายชราคอยสอนให้เด็กชายรู้จักสมุนไพรและบอกสรรพคุณกับวิธีใช้ เขารู้สึกแปลกใจที่เด็กชายมีความจำดี สามารถท่องจำสิ่งที่เขาบอกได้หมด ทั้งสองยังเก็บผักและผลไม้ป่าและจับปลา กุ้งและสาหร่ายในลำธารกลับไปด้วย แต่น่าเสียดายที่พวกเขาไม่สามารถจับสัตว์อื่นๆ ได้อีก

เมื่อผ่านไปจนเกือบจะบ่ายโมง พวกเขาจึงนั่งพักกินอาหารกลางวันด้วยกัน เด็กชายแบ่งแบ่งทอดใส่ต้นหอมให้ชายชรากินด้วย แม่เขาจะมีแค่แผ่นเดียวก็ตาม ชายชรายิ้มด้วยความพอใจที่เด็กชายเป็นคนมีน้ำใจ แต่เขาก็ปฏิเสธและนำอาหารของตนเองมาแบ่งให้เด็กชายกินด้วย ชายชราบอกในระหว่างที่พวกเขาถกกองไฟย่างเห็ดที่พบในป่าว่า เขาชื่อทวนเจียชิน เคยเป็นหมอยู่ในเมืองหลวง แต่ตอนนี้ย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านนอกเพราะต้องการความสงบ ในระหว่างนั้น เฟิงหลี่เฉิงจึงเริ่มพูดคุยกับชายชราอย่างไว้อย่างมากขึ้น

เมื่อได้เวลากลับ ทวนเจียชิน พาเด็กชายไปยังเกวียนขนาดเล็กที่มีวัวลากสองตัว เขาลำมพวkmันเอาไว้ที่ชายป่า และเดินขึ้นเขามาเก็บสมุนไพร ชายชราขนของไปเก็บบนเกวียนและพาเด็กชายนั่งเกวียนและเดินทางกลับ เมื่อมาถึงหมู่บ้านก็เป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว พวกเขาตรงไปยังบ้านของเด็กชายที่อยู่ท้ายหมู่บ้าน

เมื่อมาถึงหน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านชั้นเดียวขนาดเล็กทำจากดินและไม้ ที่นี่มี 2 ห้องนอน ห้องครัวอยู่ด้านหลัง และมีห้องรับแขกอยู่ด้านหน้า ที่ด้านหน้าและด้านหลังมีส่วนผักผลไม้ปลูกเอาไว้ ด้านหลังมีโรงเรือนเลี้ยงไก่ขนาดเล็กสร้างเอาไว้

เฟิงหลี่เฉิงพาชายชราเดินเข้าไปในบ้าน หญิงสาวอายุประมาณ 26-27 ปีคนหนึ่ง รูปร่างผอม ใบหน้าอิดโรย กำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะไม้ เธอ คือ อันเฟยจุ ที่กำลังเขียนจดหมายให้ชาวบ้าน ที่ผ่านมานั้น

เธอทำงานหลายอย่าง ทั้งปลูกผักและรับจ้างเขียนจดหมายให้ชาวบ้านที่ไม่รู้หนังสือ และบางครั้งก็คัดลอกหนังสือเป็นเล่มให้กับนักเรียนบางคน ทำให้พอจะมีเงินใช้จ่ายบ้าง วันนี้เธอยังป่วยอยู่ แต่ต้องลุกมาเขียนจดหมายให้กับฮูหยินจ้าว ที่ต้องการจะส่งจดหมายไปให้สามีที่เป็นทหารอยู่ชายแดนทางใต้ ข้างหลังของเธอคือลูกสาวที่นอนกลางวันอยู่บนเตียงขนาดเล็ก เธอคือ เฟิงหลี่อิง วัย 3 ขวบ

ในบ้านของพวกเขา ที่ถึงแม้จะเก่า แต่ก็มิระเหยียบ ในบ้านมีหนังสือและอุปกรณ์การเขียน บ่งบอกว่าพวกเขาเป็นชนชั้นกลางที่รู้หนังสือ เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู อันเฟยจูเงยหน้าขึ้น และก็เห็นลูกชายเดินเข้ามาพร้อมกับชายชราท่าทางใจดี

“ท่านแม่ขอรับ ท่านตาท่านนี้ ท่านเป็นหมอชื่อต่วนเจียชิน ข้าเชิญท่านมาช่วยดูอาการของท่านแม่” เด็กชายรีบบอก

อันเฟยจูชะงัก ต่วนเจียชินรีบบอกเธอว่า “แม่นางไม่ต้องกังวล ข้าจะดูอาการของท่านโดยไม่คิดเงิน”

จากนั้นเขาก็เล่าให้เธอฟังสั้นๆ ว่าพบกับเด็กชายได้อย่างไร อันเฟยจูจึงบอกให้ลูกชายไปต้มน้ำเพื่อชงชา ในขณะที่ชายชรากับเธอว่า “ข้าจะตรวจอาการของเจ้าต่อนี้เลยนะ”

ชายชราตรวจอาการด้วยการดูสีหน้า ดูลิ้น และจับชีพจร ในขณะที่เด็กชายนำน้ำชามาวางบนโต๊ะ และนั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อ

หลังจากจับชีพจรเสร็จ ชายชราก็ถอนหายใจ และถามเธอด้วยน้ำเสียงมีเมตตาว่า “แม่นางมีเรื่องทุกข์ใจมานานแล้วใช่หรือไม่”

อันเพยจุสะดุ้ง เธออีกอึก เพราะไม่อยากพูดเรื่องนี้ต่อหน้าลูกชาย แต่เมื่อเห็นสีหน้าที่เป็นห่วงของเด็กน้อย เธอจึงยอมรับว่าใช่เบาๆ แต่ไม่ยอมเปิดปากพูดว่าเรื่องใด แต่เพิงหลี่เฉิงรู้ได้ทันที เด็กชายก้มหน้ามองมือของตัวเองที่กำลังแน่นบนตัก หลายครั้งที่เขาเห็นแม่แอบร้องไห้เวลาที่มองไปที่ชั้นเก็บหนังสือของพ่อ และบางครั้งก็หยิบเสื้อผ้าของเขามานั่งดูแล้วก็เหม่อมองเงิบๆ ดวงตาของเพิงหลี่เฉิงมีน้ำตาซึมออกมา

ชายชราสังเกตเห็นสองแม่ลูกแล้วยิ่งสงสาร จึงบอกกับทั้งสองว่า “เจ้าไม่ได้เป็นโรคร้ายแรงอะไร มันคือโรคที่เกิดจากใจ เป็นผลมาจากความกลัว กังวล และความเศร้าใจที่สะสมมานาน ทำให้ปอด ม้าม และกระเพาะอาหารทำงานผิดปกติ”

อันเพยจุเงิบไป ในขณะที่เพิงหลี่เฉิงมองเธอด้วยความเศร้าใจมากยิ่งขึ้น เขารู้ว่าแม่ทำงานหนัก แล้วยังเสียใจเพราะสามีหายตัวไป แต่เธอพยายามปิดบังความทุกข์จากเขา นั่นก็เพราะเขายังเป็นเด็กนั่นเอง แม่จึงต้องอดทนแบกรับความทุกข์เอาไว้คนเดียว เด็กชายกำมือแน่น ดวงตาของเขาเป็นประกาย เขาจะต้องรีบโต รีบเป็นผู้ใหญ่ จะได้ทำงานหาเงินมาเลี้ยงแม่กับน้องให้สุขสบายให้ได้ เพิงหลี่เฉิงซึ่งเป็นผู้ใหญ่เกินวัย สาบานกับตัวเองเอาไว้ตั้งแต่ตอนนั้น!

ตอนที่ 2

ในวันนั้น ต่วนเจี้ยนซึ่งนำเข้มาด้วย ก็ช่วยฝังเข็มให้กับอันเพย จู เพื่อช่วยให้อิน (หยิน) ทำงานดีขึ้น และบอกวิธีรักษาด้วยการทำใจให้ปลอดโปร่ง กินอาหารที่ช่วยขับเคลื่อนลมปราณที่ติดขัด ระบายชีที่ตับ และช่วยเพิ่มการไหลเวียนเลือด เช่น ต้มลูกเดือยกิน ดื่มน้ำอุ่น และไม่โดนอากาศเย็นมาก และยังให้กินผลไม้ที่มีรสเปรี้ยว เช่น ส้ม มะนาว เป็นบางครั้ง

“สิ่งสำคัญ คือ การดูแลรักษาใจ” หมอต่วนเจี้ยนบอกอันเพยจู “อย่าลืมว่า ตอนนี้พวกเจ้ามีอยู่กันสามคน ถ้าเจ้าล้มป่วยหนัก ความลำบากก็จะตกไปอยู่ที่ลูกชายของเจ้าที่มีอายุเพียงแค่ 6 ขวบเท่านั้น เจ้าจะให้ลูกชายอายุแค่นี้ ต้องมาแบกรับเลี้ยงดูแม่กับน้องอย่างนั้น หรือ”

อันเพยจูหน้าเสีย น้ำตาไหลออกมาทันที เธอหันไปกอดเพิงหลี่เฉียงเอาไว้แน่น “ไม่เจ้าคะ! ข้าจะไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น!” แล้วเธอก็สะอื้นออกมาอย่างเจ็บปวดใจ เธอรู้มาตลอดว่า ช่วงที่เธอล้มป่วยจนทำงานไม่ได้นั้น เด็กชายจะต้องลำบากมากแค่ไหน

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็ต้องรู้จักการยอมรับความจริง และปล่อยวางให้เป็นด้วย” ชายชราเตือน

หญิงสาวก้มหน้าลงเช็ดน้ำตา ไข่แล้ว เธอยังคงคิดถึงสามีและเสียใจที่เขาหายออกไปจากชีวิตของพวกเขา เธอไม่สนใจลูกเมียที่อยู่ทางนี้จริงหรือ เธอพรวดถามตัวเองในใจ แต่แล้วอันเพยจู้ก็ต้องสะดุ้ง เมื่อได้ยินเสียงเพิงหลี่เฉียนพูดขึ้นด้วยความโกรธว่า

“ท่านจะไปรออะไรกับคนพรรคนั้น ตอนนี้พวกเราไม่กี่สามคน ท่านลืมนะไปเถอะขอรับ ก็ปีแล้วที่ข้าทั้งให้พวกเราอยู่กันเพียงลำพัง เงินสักเหวิน จดหมายสักฉบับก็ไม่เคยส่งมา แม้แต่ข้าก็ยังแทบจะนึกหน้าเขาไม่ออกแล้วด้วยซ้ำ! ถึงไม่มีเขา พวกเราก็คงอยู่ได้นะท่านแม่!” ประโยคหลังเด็กชายพูดด้วยเสียงที่เด็ดขาดราวกับผู้ใหญ่ ทำให้อันเพยจู้รู้สึกละอายใจขึ้นมาทันที

แววตาของตัวนเจียชินเป็นประกายเมื่อได้ยินสิ่งที่เด็กชายพูด อืมม..เด็กคนนี่ไ้เป็นผู้ใหญ่เกินวัย และยังมีความเด็ดขาดจริง ชายชราคิดในใจ แล้วเขาก็ถามขึ้นมาว่า “เสี่ยวเฉียน เจ้าอยากไปเรียนวิชาการแพทย์กับข้าไหม”

เด็กชายชะงัก เขาสบตาของอีกฝ่ายที่เต็มไปด้วยความเมตตาและความจริงใจ เขาตาวาวด้วยความดีใจ ที่จะได้มีวิชาที่หาเงินได้ แต่สักพักก็เศร้าลง ก่อนจะพูดเบาๆ ว่า “ข้าคงไปไม่ได้หรอกขอรับ” แล้วก็นั่งเงียบไม่พูดอะไรต่อ

“เจ้าเป็นห่วงแม่กับน้องไข่หรือไม่” ตัวนเจียชินถามอย่างเข้าใจทันที

เด็กชายเหลือบมองแม่ที่นั่งอยู่ใกล้ แต่ก็ไม่ยอมตอบ เมื่อเห็นอาการผิดหวังของลูกชายคนโต อันเพยจูก็ยิ่งเสียใจและโกรธตัวเองมากยิ่งขึ้น เธอรู้แล้วว่า อาการเจ็บป่วยของเธอทำให้ลูกชายที่เฉลียวฉลาดคนนี้ต้องเสียโอกาสไปมากแค่ไหน

เมื่อได้คิดแล้ว เธอจึงถามลูกชายด้วยเสียงจริงจังว่า “เสี่ยวเฉิง ตอบแม่มาตามตรง เจ้าอยากจะไปเรียนกับท่านหมอต่วนหรือไม่ เจ้าไม่ต้องตอบเพราะเป็นห่วงแม่กับเสี่ยวอิง”

เด็กชายสบตาแม่ของเขา และพยักหน้าในที่สุด “ข้าอยากไปขอรับ ข้าไม่รู้หรอกว่าข้าอยากเป็นหมอหรือไม่ แต่อย่างน้อยก็ยังได้เรียนรู้วิธีการรักษาโรค มาช่วยรักษาท่านแม่กับน้องได้ แล้วถ้าหาเงินได้ด้วย ข้าก็ยินดีขอรับ!”

ต่วนเจียชินหัวเราะชอบใจ เด็กคนนี้ตอบตรงดีจริงๆ “ดีมาก เจ้าเป็นคนซื่อตรง ข้าชอบเด็กแบบนี้ แต่ว่านะ” ชายชราหยุดพูดและสบตาเด็กชาย “ถ้าเจ้าไม่ชอบเป็นหมอก็ไม่ต้องเป็น ข้าแค่ต้องการให้โอกาสเจ้า ส่วนเจ้าจะเติบโตไปเป็นอะไรนั้น มันเป็นเรื่องที่เจ้าต้องค้นหาเอง!”

เฟิงหลี่เฉิงคิดได้ตามที่ท่านหมอต่วนพูด จริงสินะ ในระหว่างนั้นเขายังมีเวลาอีกมากมายที่จะตอบตัวเองว่า เขาควรจะทำอาชีพอะไร

ต่วนเจียชินหันไปพูดกับอันเพยจูว่า “บ้านของข้าอยู่ที่ดินเขาอีกฝั่ง ห่างจากที่นี่ไปประมาณเกือบยี่สิบลี้ ถ้าเดินไปจะใช้เวลาประมาณ

ครึ่งวัน เสี้ยวเฉียงไปอยู่กับข้าได้ วันไหนคิดถึงแม่กับน้องก็กลับมาเยี่ยมบ้านได้ หรือเจ้าจะไปเยี่ยมเขาก็ได้เช่นกัน”

ใช่แล้ว ถ้าจะไปเรียนวิชาแพทย์ก็ต้องไปอยู่บ้านของอาจารย์ แต่อันเพยจุกก็อดห่วงลูกชายไม่ได้ “เจ้าจะไปอยู่บ้านท่านหมอต่วนไหวหรือ”

เด็กชายพยักหน้าอย่างมั่นใจ แต่แล้วเขาก็นึกอะไรออก จึงหันไปหาชายชราและถามอ้อมอ้อมว่า “ข้าต้องจ่ายค่าเรียนอย่างไรขอรับ”

ชายชรายิ้มแล้วโบกมือ “ไม่ต้องจ่าย เจ้าไปอยู่กินที่บ้านข้า ช่วยข้าทำงานตอบแทน แบบนี้เจ้าว่าดีหรือไม่” ต่วนเจียชินรู้ว่าเด็กชายคนนี้มีศักดิ์ศรี เขาไม่ชอบเอาเปรียบใคร

“ดีขอรับ!” เด็กชายตอบรับอย่างดีใจ ดวงตาของเขาเป็นประกายอย่างมีความหวัง ในเวลานี้ สิ่งใดที่ทำแล้วดีกับครอบครัว เขายินดีทำหมด ถ้าเขาไปอยู่ที่อื่นก็ยังช่วยลดจำนวนปากท้องลง แม่ของเขาจะได้ไม่ต้องทำงานหนักมาก แล้วเขายังได้วิชาความรู้อีกด้วย

หลังจากนั้นอีกสองอาทิตย์ ต่วนเจียชินกลับมารักษามแม่ของเด็กชายอีกครั้ง และพบว่าเธอให้ความสำคัญกับการรักษาตัวเองเป็นอย่างดี อาการของเธอดีขึ้นและลุกขึ้นมาทำงานเบาๆ ได้แล้ว ด้วยเหตุนี้ชายชราจึงพาครอบครัวเฟิงเดินทางไปที่บ้านของเขา เพื่อให้พวกเขาวางใจว่าเฟิงหลี่เฉียงไม่ได้ถูกหลอก

พวกเขา นั่งเกวียนที่ลากด้วยวัวไปตามเส้นทางที่มุ่งไปสู่ภูเขาลานเถียน บ้านของหมอต่วนตั้งอยู่ที่เชิงเขาลานเถียน ที่นี่เงียบสงบ และมีบ้านตั้งอยู่ห่างกันอีก 3 หลังใหญ่ แต่ละบ้านมีรั้วรอบขอบชิด และมีพื้นที่กว้างใหญ่รอบบ้าน บางหลังจัดเป็นสวนสวยงาม บางหลังมีลานหินและทรายเหมือนเอาไผ่ตั่วสั่ว บางหลังเป็นบ้านไม้ไผ่ และบ้านที่สร้างจากหินและหลังคามุงกระเบื้อง ในแต่ละพื้นที่จะมีบ้านหลังใหญ่ และมีบ้านหลังเล็กสร้างอยู่ใกล้ๆ ซึ่งน่าจะเป็นบ้านของคนรับใช้และโรงเก็บของ ที่นี่เป็นเหมือนกับชุมชนขนาดเล็ก มีคนงานทำสวน ทำไร่ และเลี้ยงสัตว์อยู่แถวนี้ด้วย

พวกเขา นั่งเกวียน ที่ขับโดยชายหนุ่มที่ชื่อลูปู้ จนไปถึงบ้านของต่วนเจียชินที่อยู่ด้านขวามือสุด ที่เป็นบ้านชั้นเดียว แต่มีลานหินกว้างกลางบ้าน ด้านข้างมีปีกอีก 2 ด้านซึ่งมีหลายห้อง หน้าบ้านมีบ่อบัวและบ่อปลาขนาดใหญ่ ด้านหลังบ้านเป็นสวนสมุนไพร และสวนผักผลไม้ต่างๆ

ต่วนเจียชินพาสามแม่ลูกเข้าไปในบ้าน และแนะนำให้พวกเขา รู้จักคนในบ้านที่ต่อไปจะเป็นคนคอยดูแลเด็กชายด้วย หมอต่วนมีผู้ช่วยที่เป็นชายวัย 50 กว่าปี คือ หมอสวีกั้ว ที่นานๆ จะมาพบเขา เพราะชายชราไม่ค่อยออกเดินทางไปรักษาใครมากแล้ว แต่ที่นี่มีพ่อบ้านกับคนรับใช้อีก 3 คน ที่คอยดูแลบ้านและทำสวนให้

เมื่อเห็นว่าถ้วนเจียชินมีบ้านเป็นหลักแหล่งและมีความมั่นคง ไม่ใช่พวก
หลอกลวง และเธอยังรู้จักบ้านของเขาแล้ว ทำให้อันเพยจูรู้สึกดีใจไป
กับลูกชายด้วย ชายชรายังชวนให้พวกเขาพักอยู่ที่นี้ 2-3 วัน เพื่อให้
เด็กชายปรับตัวได้ จากนั้นจึงส่งสองแม่ลูกกลับไป ก่อนจะกลับเขายัง
มอบอาหาร ข้าวของเครื่องใช้ และเงินจำนวนหนึ่งให้ด้วย ซึ่งอันเพยจู
ปฏิเสธเสียงแข็ง

แต่ชายชรา ก็บอกว่า “ถ้าเจ้าไม่รับไป เสียชื่อเสียงก็จะคอยเป็น
กังวลว่า เจ้ากับเสียอิงจะอยู่อาศัยกันอย่างไร เขาก็จะไม่มีสมาธิตั้งใจ
เรียนหนังสือ แล้วข้าวของพวกนี้ ข้าก็มีเหลือเพื่อ ไม่ได้ลำบากอะไร
เสียชื่อเสียงมาเป็นลูกศิษย์ของข้า ไม่ใช่คนรับใช้ ข้าก็ต้องมอบของให้กับ
ครอบครัวของเขาเพื่อเป็นของขวัญ เจ้ารับไปเถิด อย่าได้คิดมากไป
เลย”

เมื่อเป็นเช่นนั้น อันเพยจูจึงยินดีรับข้าวของไป และเดินทางกลับ
โดยมีลู่อู๋ซีเกวียนไปส่ง ต่วนเจียชินยังบอกว่า เขาจะให้เด็กชายกลับมา
เยี่ยมบ้านทุกเดือน และถ้าช่วงไหนพวกเขาออกไปซื้อของในอำเภอ จะ
แวะไปเยี่ยมหาเพื่อคอยดูว่าพวกเขาอยู่ดีมีสุขหรือไม่ ทำให้อันเพยจู
รู้สึกซาบซึ้งใจจนอดเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมาไม่ได้ เธอขอบคุณหมดถ้วน
ด้วยใจจริง และเดินทางกลับบ้านด้วยจิตใจที่มีความสุขขึ้นมาก

ต่วนเจียชินให้เด็กชายอาศัยอยู่ที่ห้องทางปีกขวาของบ้าน ที่นี้มี
ความเงียบสงบ รอบๆ ตัวมีเสียงสัตว์ร้องก้องลงมาจากทั้งบนภูเขาและ

รอบบ้าน เขาได้ยินเสียงของป่าไม้ที่เสียดสีกันเบาๆ เสียงน้ำไหลรินมาจากลำธารไกลๆ เสียงขุดดิน เสียงไถ่ขั้ว และเสียงผู้คนพูดคุยกันเบาๆ ถึงที่นี่จะมีบ้านหรือพื้นที่หลักอยู่เพียงสี่แห่ง แต่ก็มีคนและสัตว์เลี้ยงอยู่อาศัย ทำให้เพิงหล่เฉียงไม่รู้สึกรบกวน และเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี เขาก็รู้จักคนที่นี่เพิ่มขึ้น ทำให้เขามีเพื่อนคุยและเพื่อนเล่นตลอดช่วงระยะเวลาที่เรียนอยู่ที่นี่

ในเช้าวันแรกที่เขาเริ่มต้นการเป็นลูกศิษย์ของหมอต้วน เขาตื่นขึ้นมาเพราะเสียงไถ่ขั้ว ท้องฟ้ายังมีดออยู่แต่เริ่มมีแสงสีทองปรากฏอยู่ที่ปลายฟ้าไกลๆ เพิงหล่เฉียงรีบลุกขึ้นมาเก็บที่นอน ล้างหน้าล้างตา สวมเสื้อกันหนาว และเดินออกไปนอกห้อง ตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วงแล้ว และที่นี้อยู่ตีนเขา ทำให้อากาศหนาวเย็นเยือกกว่าปกติ

เมื่อเดินออกไปนอกห้อง เฉินกง พ่อบ้านวัย 50 กว่าปี กำลังกวาดลานบ้าน เมื่อเห็นเด็กชายเดินกอดดอกออกมา เขาก็รีบเดินเข้าไปในบ้านและหยิบเสื้อคลุมตัวหนามาให้ และบอกกับเด็กชายว่า “เสื้อวเฉียงสวมเสื้อของข้าไปก่อน ข้าจะสั่งให้แม่บ้านเย็บเสื้อผ้าสำหรับกันหนาวให้เจ้าในภายหลัง”

เพิงหล่เฉียงขอบคุณเขาอย่างจริงใจ แม่ของเขาไม่มีเงินมากพอที่จะซื้อเสื้อกันหนาวหลายๆ ให้ เขาจึงต้องใส่เสื้อหลายตัวทับกัน บางครั้งก็ใช้เศษผ้ามาพันแขนขาเพื่อป้องกันลมหนาว

เด็กชายถามพ่อบ้านฉะฉินว่า “อาจารย์อยู่ไหนหรือขอรับ ข้าจะไปช่วยท่านทำงาน”

พ่อบ้านยิ้มอย่างพอใจที่เด็กชายตื่นแต่เช้าและรู้จักมาเสนอตัวทำงาน เขาจึงพาเด็กชายไปที่สวนหลังบ้าน “ทุกวันนี้ท่านจะออกกำลังกายอยู่หลังบ้าน จากนั้นจึงจะอาบน้ำและกินอาหารเช้า บางครั้งก็จะทำสวนและเก็บสมุนไพร”

เมื่อเขาเดินไปที่สวนหลังบ้าน ก็พบคนงานกำลังเก็บสมุนไพร โดยมีชายชราคอยบอก ถัดออกไปมีชาวสวนอีกหนึ่งกำลังขุดดินที่แปลงสมุนไพรอยู่อีกด้าน ตัวนเจียชินหันมาทักทายเด็กชายและให้เขามาช่วยเก็บสมุนไพร

ชายชราใช้วิธีสอนด้วยการให้ลงมือทำและเรียนรู้ไปด้วย และยังมอบหมายให้เฟิงหลี่เฉิงช่วยดูแลแปลงสมุนไพร เพราะการเป็นหมอจะต้องรู้ว่าสมุนไพรแต่ละประเภทเป็นอย่างไร สามารถเติบโตได้ในดินแดด และน้ำแบบไหน หลังจากดูแลสมุนไพรในยามเช้า ซึ่งถือว่าเป็นการออกกำลังกายไปด้วยแล้ว หลังจากนั้นพวกเขาจะไปกินอาหารเช้าที่เตรียมโดยแม่ครัว ซึ่งหลายครั้งเฟิงหลี่เฉิงจะเข้าไปช่วยทำ นอกจากจะช่วยเป็นการตอบแทนที่หมอต้วนรับเขามาอยู่ด้วยแล้ว เด็กชายยังอยากทำอาหารเป็นด้วย เพื่อเขาจะได้ช่วยแบ่งเบาแม่ เวลาที่กลับไปอยู่ด้วยกัน

